

Sina "nöjen bygger,
Kan för svåra olycksfall,
Aldrig wara trygger,
Hastigt kan den glanska isen smälta,
Och så snart som grus i asgrund wälta.

4.

Men mitt nöje har en fot,
Den skal aldrig swika,
Går mig lyckan med ell' mot,
Är mig alltid lika,
När på Guds behag mitt sinne hwilar,
Räds jag ej för motgångs storm och ilar.

5.

Asvundstungan mig ej kan,
Sinnets ro förstöra,
Fast hon mig än faller an,
Må jag det wäl höra,
När mig nöd och ofskuld innesluta,
Må de frätt på samwets-muren skuta

6.

Andra må onödigt wis,
På sin lycka klaga,
I mitt nöjes Paradis,
Skal mig alt behaga,
Ingen skal mitt nögda sinne böja,
Ty jag kan med alt mig låta nöja.



GS 1497

Kort Utdrag
Af Ostindiska Journalen,
Som fördes under resan
Med

Skeppet

Prins Carl,

Och

Capitainen

Herr Johan Rundsten,

Åren 1763 och 64.

I wers författad

af

Jonas Greggelund,

Som på samma resa war förhyrd för Matros,
med omberörde Skepp och Capitain.

och til slut, en annan wacker

Wisa,

Då de kommo til lands.

Nöjsamt sinne tänker jag, Silr.

Kan siungas under sin egen ljufliga Melodie.

Tryckt i Gefle.



I.

Et Tusende Siuhundrade Septiotre,
För Swenska Ostindiska Sjö-Compagnie
Vi låt oss förhysa til Canton at gå:
På resan låt Gud oss sin hjälp skåda så!

2. Det Skep, som wi segle på nämnes Prins Carl,
Och fallat är efter vår Stor-Amiral:

Vi segle med detta från Nord til Sydpol'n.
Sen gå wi til Öster och Norr emot Sol'n.

3. Januari den Tretiond' förste det war,
Om morgonen tidig man gjorde sig klar,
Vi winde vårt ankar, och Lotsen om bord,
Vi hisad mers-segel, och två man til rord.

4. Från hustrur och wänner man affled nu tar,
De önska oss lycka, wi lemne dem qwar.
Vi tänkte wäl alla hemkomma igen,
Men döden ätstiller båd' owän och wän.

5. Den Tiugunde sjerde uti andre mån,
Som war Februari, til Cadix wi kom,
Til ankar på bayen, ströf stänger och rår.
Och sedan wi lossa vårt järn och vårt stål.

6. Den Nionde Marti från Cadix man gick,
Til Convoyn wi finge et Swenskt Orlogsskepp,
Desnamn, Swarta Ornen, nog namnkunnigt är
I Sverige, i Danmark, och Spanien här.

7. På

7. På Trettiorre grader Nord Lattitus högd,
Vi skildes wid Ständer, som oss hade; fölgt.
Vi då salutera med åtta skott swår
Man drack deras skål wid musik och de wår.

8. Aprilis den nionde Linien togs in
Af oss, som har seglat med lust fördivind,
Men litet derefter en man från oss dog,
Som föll ur Stormårken, och dödsdrag sig slog.

9. Et ömkeligt dödsfall den Mannen han fick,
Han war Öwartermästare uppå vårt Skepp,
Ej mer än sex timar han lefde derpå.
Ej någon af honom et ord kunde få.

10. Nästföljande dagen war Doctor han dog,
Och från jemmerdalen sit affled då tog,
Och sedan til Herren han Sjåten sin gaf,
Så fick han på Caps bank sin nog wida graf.

11. Den siunde Julii til Zapa man kom;
Med lyckelig fortgåna wi gå derifrån,
Och sedan uti den Chiniske sjö,
Uppå åtta grader, war Storman bles dö.

12. Den långa tid, som han förut legat sjuk,
Han döden påtänkte, hwar stund och minut,
En hastig blodstörtning til slut han då fick,
Helt nögher ifrån denna werlden han gick.

13. En wacker begrafning han derpå straxt fick,
Med fyra minut-skott, som för honom gick,
Samt dertil Mosquete-skott trettio två,
Han sedan sin graf uti hafwet ماند' så.

14. Omfider Augusti den tionde dag,
Til Canton wi kommo, vårt Skepp gjordes klart
Wi fyra Man miste uppå Bampo-redd,
Två

Enå dödde, två rymde på Angelska Skepp.

15. Vi finge på slutet då spörja de två,
Men då war omögligt at kunna dem så
Från Angelska Skeppen, som de woro med,
De woro då klara at segla sin väg.

19. Uppå nya året och i första Mån
Den siuttonde dagen wi seglade från
Chinesiska kuster och stora Ladron,
Hwarpå wi då ändtlig til sjös återkom.

17. Med lyckelig fortkomst wi Java fick se,
Då på Februarii den förste man skref,
Til ankars i le för Nordejland derpå,
Den siette wi kom at få watten derifrå.

18. Sen wi på tre dagar of klara had' gjordt,
Den nionde dennes wi lemna den ort,
Men sedan wi hade sex dagar motwind,
Tills wi på den femtonde, sjön fick ta in.

19. Vi seglade sedan i Månader två,
Och ständigt såg watten mot himmelen blå;
Och under den tiden så dödde två man,
Hwars lif war fulländat på jordenes sann.

20. Strax efter wi finge swår wästerlig wind,
Wi ströke bramstänger, tog blinderån in,
Wi resde storsegel, och ströf under rår,
Tog in flyswebbomen, så med of nu går.

21. Uti fyra dagar den stormen stod fast,
En gruswelig sjöång då kom med en hast,
At Skeppet det slingra, och skakades hårdt,
Så däckat det gaf sig i hwart och et nåt.

22. Men Gud ware prisad för nåde och hjelp,
Som han of bewisat, då nöd of skul' qwält.

Apr

Aprilis den femtonde grund wi ماند så,
På banken wid Cap, då wi lod lät utgå.

23. Sju dagar derefter wi kommo i hamn,
Til Cap, och förtögde på bayen wid stad'n.
Enå weckor wi låg och förfriska hwar dag:
Om bord kom Capitain, och wi seglade af.

24. Den siuttonde Maji wi från Cap afsked tog,
Tre dagar derefter war Capitain dog,
Som sjuk hade varit, sen wi kom i hamn:
Han somnade af sin Frälsares samn.

25. Den tionde Maji wid påf kläckan half sem,
Om eftermiddagen, så gick Capitain
Helt nögd och beredder från werldene af,
Och härmed commando ifrån sig han gaf.

26. Om dagen derefter Capitainen begrofs,
Med ceremonie, minut-skott Honom gofs,
Til tal tjugufyra, som lofades af,
Och dermed så sattes han ned i sin graf:

27. Si, döden är omif och lifsriden kort,
När HERN behagar at falla of bort.
Ej hjelpe då rikedom, guld eller pragt.
När döden fått lof at bewisa sin magt.

28. Hans bortgång ur werlden stor sorg henne bar:
Som saknar sin Man: andre gråta sin Far.
Jag menar, Herr Rundsten, Er lemnade Fru,
Som gråmes i sorgen med barnen ännu.

29. Den allwise HERN, som styrer alt wäl,
Han lindre des sorg och uplysse des siäl,
At tänka på tiden, Hon-Honom får se!

När Hånnens förlofning of en gång skal se:

30. Vi sakne nu wißer sig war Commendeur,
Hos

Hos alle bestörning och sorg det utgör.
Men efter hans bortgång wi undfick igen.

För detta Hans Slågringe, Sväger och Wän
31. Herr Rundsten Han saknas som vår Capitain,

Herr Selle uppfyller det rummet igen,
Med muntert commando och oförskräckt mod,
Med honom wi wåge, som Sverigs vårt blod.

32. Nu Himmelen gifwe vår Herr Commendeur,
Med samtlige Herrar, commando anhör,
All lycka och wälgång, samt hjälp af Guds Hand,
Båd' här och sen hemma i Fädernesland!

33. Sanct Lena om styrbord wi lämnat nu har,
Och Linien den åttonde Junii antar:
Nu wäntas ej mera af oss någon wall,
Förän wi så skåda Eilander Fial.

34. Den nittonde Juli wi Cormo fick se,
Och Eilandet Florens, som ligger därwe
Ewa man för oss dödde, sen wi gick från Cap,
God lycka wi hade med wind och påsat.

35. Vår stäsmancours ost nordost nu skal bli,
At finna Canalen och Angeland at si.
Den andre Augusti påserade wi
Om efter midagen Landsåndan förbi.

36. Med hugnad och glädjelång Angelska wal'n,
Wi seglade lustigt igenom Canal'n.
Den sjerde för Dover wi drågade bi,
Fick Lotsen om bord, och til Nordsjön gick fri.

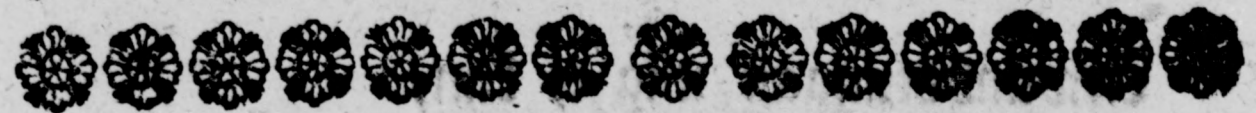
37. Wi skåda då finge vårt Fädernesland,
Den Tofste Augusti, som gläder hwar man,
Oss dersöre HERren lossunga nu bör,
Som folk hwet hafwet ledsagar och för.

38. Af

38. Af hundrade semtio man, som gick ut,
För Nio ringlasat har runnit til slut;
Deß Sjålar är sälla som HERren antar,
At sielfwer bewårda och ha i förwar.

39. Nu tage wi affsed från Skeppet Prins CARL,
En lofwom och tackom nu GUD en och hwar,
Som låtit alt lyckligt och wäl för sig gå,
Och at wi vårt Fädernesland skåda få!

40. All lycka och wälgång jag önskar Er all,
Som denna här resa med Skeppet Prins CARL,
Har varit Officer, och Gemene Man:
Jag kastar nu pennan, och går uti land.



Den Andra:

I.

Nåssamt sinne tänker jag,
Til min lösen wälja
Sedan gifwer jag god dag,
Mig med sorger qwålja,
Ingen lag jag Himlen föreskrifwer;
Men tilfreds med hans behag mig gifwer.

2.

Fast min lycka sällan ler,
Ler mitt nögda sinne,
GUD som allas nödtorft ser,
Har mig wäl i minne;
Fast mot mig all motgångs böljor flyta,
Må de ej min lust i pust förbyta.

3.

So på lyckans is-Crystal,

Si